

OPERA Premijera »Manon Lescaut« Giacomina Puccinija u režiji Petra Selega u splitskome HNK

Očaravajuća Manon Svetle Vasileve

Poznata Puccinijeva opera oživljena je na splitskoj sceni uz veliko odobravanje uzbuđene kulturne javnosti

Miljenko GRGIĆ

Promjena repertoarne politike u splitskoj Operi kao da je donijela nove uzmahe. Nakon dugotrajnog i upornog inzistiranja na Verdijevu opusu, krenulo se s prikazivanjem Puccinijevih radova. Iza toga stoje dvije uzastopne uspješnice: »Boemi« i »Manon Lescaut«. Drugi po redu naslov »Manon Lescaut« oživljen je na splitskoj sceni nakon više od četiri desetljeća, uz veliko odobravanje uzbuđene kulturne javnosti.

Kod postavljanja Puccinijeve »Manon Lescaut« redatelj Petar Selem je duboko humanu priču prenio u rano 20. stoljeće. Izbjegavajući pri tome zamke moguće kontradikcije stilova, Selem je slikovito i pouzdano oživio prostor i cjelokupnu atmosferu. Čak i više od toga, majstorskim je zahvatom izvukao na površinu sve što je specifično predlošku, njegov patos i tragediju.

Hvale vrijedan Madrigal

Likovi što ih je postavio na scenu bili su prirodni i dinamični, strogo individualizirani i izdiferencirani, na dasve emotivni i šarmantni. U međufazama dramaturškog razvitka (kako pojedini protagonisti, tako i cijeli ansambl) pružili su kaleidoskop ambivalentnih stanja i raspoloženja.

U ulozi dirigenta predstavio se Ivo Lipanović. Njegov

Još jedna uspješnica: »Manon Lescaut« u splitskome HNK

ve umjetničke zamisli bile su središnje i jasne, što se odrazilo na pozitivne glazbene vibracije apartnog sastava. Protagonistima je pružio nesebičnu podršku.

U radu sa zborom, a napose s ansamblima, očitovale se puna stopljenost vokalnog i instrumentalnog sloga. Hvale je vrijedan posebno

Madrigal za mezzo-solo i pet ženskih glasova. Zbor kao cjelina djelovao je moćno i raspjevano (zborovođa Ana Šabašev).

Valja ipak zamijetiti kako je Lipanovićeva težnja za pojačanim dinamizmom i ekspresivnošću ponekad mehanički protumačena od strane orkestra, što je za po-

Ugledni gosti na premijeri

SPLIT – Premijeru opere »Manon Lescaut« Giacomina Puccinija u Hrvatskome narodnom kazalištu u Splitu pratio je i predsjednik hrvatske Vlade Ivo Sanader sa suprugom Mirjanom. U gledalištu su bili brojni i drugi ugledni gosti iz hrvatskoga društvenog i političkog života, pa su nastup mlade, vrhunske međunarodne solističke ekipe na čelu s poznatom bugarskom sopranisticom Svetlom Vasilevom, među ostalim, pratili splitsko-dalmatinski župan Ante Sanader i gradonačelnik Splita Ivan Kuret te Miomir Žužul, Jerko Rošin, Željko Jerkov, Zvonimir Puljić i Živko Nenadić.

Podršku kolegama dali su i operni pjevači Boris Martinović, Cynthia Hansell Bakčić i Ivica Čikeš, koji je nedavnom odlukom ministra Bože Biškupića dobio status nacionalnog prvaka. Nakon uspješne izvedbe, gostima su se na koktelu pridružili članovi autorske ekipe. [Mira Jurković]

Predsjednik hrvatske Vlade Ivo Sanader na premijeri u HNK

sljedicu imalo mjestimično prigušivanje ili prekrivanje vokalnih dionica.

Scenografija Zlatka Kauzlarica Ataca bila je krajnje funkcionalna, oblikovana od niza osmišljenih detalja. Duhovita i prepoznatljiva kostimografska rješenja Dore Argento bila su oblikovana s puno vedrine i efektnog kolorizma.

Ustreptali nerv

Izvanjsku vizuru još su oplemenila nastojanja Snježane Abramović-Milković (asistentica redatelja i koreografinja) i razigrani svjetlosni efekti Zorana Mihanovića.

Kreacija naslovne junakinje kako ju je predstavila Svetla Vasileva bila je očaravajuća. Svaki detalj bio je besprijekorno artikuliran, donesen u maniri vrhunskog interpretata. Naglašavajući

unutrašnje osobine zadanog lika, ona je istodobno iskazala i njenu plemenitost i bespomoćnost. Tragična implikacija zaključne scene ostala bi gotovo nepodnošljiva da Vasileva nije ustreptalošću svojega umjetničkog nerava povisila patos trenutka na način prividno nedostižan kroz jednostavna glazbeno-scenska rješenja.

Kavalir Renato des Greieux u interpretaciji Kamena Čaneva oslikan je kao osoba ambivalentnih raspoloženja. U uvodnim scenama njegova razuzdanost je bila pomalo neuvjerljivo neobuzdana, plošno oslikana tek izvanjskim uzbuđenjem. U scenama koje su potom slijedile sve više je rastao njegov kreativni naboj.

Nepobitno je da je njegov vokalni šarm bio uvjerljiv

već u uvodnoj ariji, ali puno kreativno ispunjenje nastupilo je u njegovu dirljivom oproštaju s Manon.

Raskošni glas

Lescaut nije naročito privlačna ličnost: u interpretaciji Kirila Manolova bile su sadržane sve vrijednosne supstance njegove realističke naravi, potkrijepljene raskošnim glasom i blistavom učinkovitošću. Ulogu Geronte de Ravoirra ožiotvorio je Carmine Monaco punom suglasju sa senzibilitetom svoje maštovite umjetničke naravi.

Težnju za životnim radostima slikovito i razgovjetno su prikazali ostali protagonisti: Saša Jakelić, Jadran Barišković, Vinko Maroević, Miroslav Ljubičić, Tonči Banov, Franjo Pavić, Nikša Dulčić te Barbara Sumić.